

ΜΕ ΚΑΘΕ ΘΥΣΙΑ*

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

‘Ο χορός’ ἡ μεγάλη σάλα κατάφωτη ἀπὸ πολυέλαιους καὶ γυναῖκες. Ἡ μουσικὴ ἀκούγεται νὰ παίζει εὐθυμα κομμάτια. Κυρίες καὶ Κύριοι μασκέ. Μουσμέ, ὀδαλίσκες, ἀρχαῖες Ἑλληνίδες κ.λ.π. κ.λ.π. Ἡ Πόπη ντυμένη τορεαντόρ, ἡ Ρίτα τσιγγάνα. Ὁ Νονὸς σὲ μιὰ γωνιά ἤρεμος μὲ τὸ μονόζυγιο κοιτάζει. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνοίγει ἡ αὐλαία, ξεύγη στὴ σάλα χορεύουν καὶ παιζογελοῦν.

Ἐνα σαλονάκι μπροστὰ χωρίζεται ἀπὸ τὴ σάλα μὲ βαρὺ μισανοιγμένο παραπέτασμα. Ἀπὸ τὴ χώριση τοῦ παραπετάσματος φαίνεται ἡ σάλα τοῦ χοροῦ καὶ τὸ πηγαινοῦλα τῶν προσκαλεσμένων.

ΡΙΤΑ. Μοῖρες ! Μοῖρες ! περνᾷ βιαστικὴ ἀπὸ τὸ σαλονάκι.

Τὴν ὥρα ποὺ τρέχει νὰ μπεῖ στὴ σάλα ὁ Νονὸς προβαίνει στὸ κατώφλι τοῦ σαλονιοῦ καὶ χαμογελαστὸς ἀνοίγει τὰ χέρια του καὶ σταματᾷ τὴ Ρίτα. Ἀποπίσω του κρατεῖ μὲ τὰ χέρια του κλειστὸ τὸ παραπέτασμα. Γεμάτος θρίαμβο χαμογελᾷ καὶ λέει :

ΝΟΝΟΣ. Λοιπὸν ;

ΡΙΤΑ. Λοιπὸν, νονέ μου, δὲ μεταμφιεστήκατε σεῖς ἀπὸψε ;

ΝΟΝΟΣ. χαμογελᾷ. Μεταμφιέστηκα.

ΡΙΤΑ. Σὲ τί ;

ΝΟΝΟΣ. Σὲ χουστὴ βροχή... Ἡ Ρίτα ἀηδιάζει καὶ κάνει νὰ φύγει, Φεύγεις ;

ΡΙΤΑ. μὲ ἀγκομαχητό. Ναί... ναί...

ΝΟΝΟΣ. Στάσου, τί φεύγεις ; Κάτι ἔχεις νὰ μοῦ πεῖς !

ΡΙΤΑ. γελᾷ βιασμένα. Ἐγώ ;

ΝΟΝΟΣ. Τοῦ κάκου γελᾷς ! Μὴν ξεχνᾷς τὶ σοῦ εἶπα χτές... εἶμαι τὸ γέρικο φίδι ποὺ ἀθεται καὶ περιμένει τὸ πουλάκι ποὺ κελαδεῖ καὶ δίνεται.

ΡΙΤΑ. Καλὲ τὶ λέτε ; Μὲ τί πεποίθηση μιλάτε !

ΝΟΝΟΣ. Μὰ τί ἐλπίζεις ; Βλέπεις ; ὅλοι σὲ σπρώχνουνε σὲ μένα. Ὁ θεὸς σου γιατί ἐγὼ τοῦ πλερώνω ὅλες του τὶς γεροντικὲς ἀκολασίες... Ὁ ἄντρας σου γιατί ἀπὸ μένα κρέμεται ὅλη του ἡ φιλοδοξία... Βλέπεις... τί ἐλπίζεις ; Τί ;

ΡΙΤΑ. Τί ἐλπίζω ;

ΝΟΝΟΣ. Ναί, ναί τί ἐλπίζεις ;

ΡΙΤΑ. Τὸ θαῦμα !

* Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 70.

ΝΟΝΟΣ. Τὸ θαῦμα ;

ΡΙΤΑ. Εἶδате στὰ μυθιστορήματα ; Χιλιάδες ἔχτροι σπρώχνουνε τὸν ἥρωα καὶ τὸ στριμώγνουνε σὲ μιὰ γωνιά, μὰ αὐτὸς ἥσυχος-ἥσυχος, χαμογελαστὸς ὀπισθοχωρεῖ. Καὶ ξάφνου ! πατεῖ ἓνα μυστικὸ κουμπὶ στὸν τοῖχο, κι ἀνοίγει μιὰ πόρτα κρυφὴ καὶ χάνεται. Κι ἀπομένουν οἱ ἔχτροι ἀποσβολωμένοι καὶ τρίβουνε τὰ μάτια τους μπροστὰ στὸ ἀνέλπιστο θαῦμα ; θυμᾶστε ; θυμᾶστε ; ἔτσι κ' ἐγώ. Περιμένω τὸ θαῦμα.

ΝΟΝΟΣ. Χαχαχά. Μόνο στὰ μυθιστορήματα γίνονται τὰ θαύματα, ἡ ζωὴ δὲν εἶνε μυθιστόρημα.

ΡΙΤΑ. μὲ σαρκασμό. Ἔτσι ; Τί λέτε ; σοβαρά. Στὰ χέρια μου κρατῶ τὸ θαῦμα. Θὰ τὸ ξαπολύσω ὅταν ἐγὼ θέλω ! ὅταν μὲ στριμώξουν στὴν ὑστερινὴ γωνιά καὶ θριαμβευτικὰ θὰ φωνάζουν, ἐγὼ θ' ἀνοίξω τὴ μυστικὴ πόρτα καὶ θὰ σωθῶ ! Καὶ γι' αὐτὸ δὲ μὲ μέλει ὅσο κι ἂν μὲ στριμώγνετε ! Ἐγὼ σᾶς κυττάζω καὶ γελῶ ! Ναί, ναι δὲ σᾶς φοβοῦμαι ! Κανένα δὲ φοβοῦμαι ! Μὴ γελᾶτε ! μὴ γελᾶτε !

Ὁ νονὸς γελᾷ καὶ φεύγει. Μένει ἡ Ρίτα. Μὲ ἀγωνία καὶ σαρκασμὸ τὸν κυττάζει καὶ ψιθυρίζει :

ΡΙΤΑ. Γελᾷ ! γελᾷ !...

Ἐρχεται ὁ σύζυγος πού ἀνήσυχος τοὺς παρακολουθοῦσε πηγαίνοντο μένος μπροστὰ στὸ σαλόνι. Ρωτᾷ μὲ ἀγωνία :

ΣΥΖΥΓΟΣ. Τοῦ τῶπες ;

ΡΙΤΑ. Ἀκόμα ! ἀκόμα ! Στέφανε λυπήσου με ! μὴν ἐπιμένετε ! τώρα ἤθελα νὰ τοῦ τὸ πῶ καὶ δὲν μπόρεσα !

ΣΥΖΥΓΟΣ. Κάνεις σὰν παιδὶ καὶ μὲν Ρίτα ! τί φοβᾶσαι ; Γιατί τρέμεις ἔτσι ;

ΡΙΤΑ. σὰ νὰ παραμιλεῖ. Ξέρω τὶ θὰ μοῦ πεῖ ! ξέρω τὶ θὰ μοῦ πεῖ !

ΣΥΖΥΓΟΣ. Ρίτα εἶνα ἀνάγκη. Δὲ βλέπεις πῶς πηγαίνοντο οἱ δημοσιογράφοι ; Ὅλο καὶ στέλνει καὶ μὲ ρωτᾷ ὁ Προέδρος. Ναὶ ἢ ὄχι πρέπει νὰ ξέρω ἀπόψε...

ΡΙΤΑ. μὲ ἀγωνία. Καλά...καλά.

Ἡ πόρτα τοῦ γραφείου ἀνοίγει κ' ἔρχεται βιαστικὸς ὁ θεῖος.

ΣΥΖΥΓΟΣ. τρομερὰ ἀνήσυχος. Λοιπόν ;

ΘΕΙΟΣ. Τίποτα ἀκόμα. Οἱ κορυφαῖοι ἔχουν συναχτεῖ στὸ σπίτι τοῦ Προέδρου. Φαίνεται τίποτα ὀριστικὸ δὲν ἀποφάσισαν ἀκόμα... Περιμένουν...

ΣΥΖΥΓΟΣ. Τοὺς εἶπες...

ΘΕΙΟΣ. Ναί...ναί...Σὲ δυὸ τρεῖς ὥρες θ' ἄχουν τοὺς εἶπα ὀριστικὴν ἀπάντησιν...σιγὴ. Δείχνει τὴ Ρίτα. Κ' ἡ Ρίτα ;

ΣΥΖΥΓΟΣ. Δὲν τοῦ τόπε ἀκόμα...

ΘΕΙΟΣ. Ρίτα!.. τὴ σπρώχνει χαϊδευτικά κι ἀπότομα. Μὰ πήγαινε... Μὰ σκέψου χανόμαστε! Πήγαινε! πήγαινε!

ΡΙΤΑ. Πῶς μὲ σπρώχνετε ἔτσι! πῶς μὲ σπρώχνετε ἔτσι!

ΘΕΙΟΣ. Μὰ πῶς κάνεις καημένη Ρίτα... πράμα ἀπλὸ σοῦ ζητοῦμε καὶ σὺ πονεῖς!

ΡΙΤΑ. ξεπα. Σοῦ φαίνεται παράξενο θεῖε πῶς πονῶ; Μὰ εἶμαι ἀλήθεια κιόλας τίποτα ἐπιπλο, καρέκλα, καθρέφτης, βεντάλια κι ὅταν τὸ σπᾶ κανεῖς τοῦ φαίνεται παράξενο ἂν ἀρχίσει νὰ φωνάζει ἀπὸ τὸν πόνο; φεύγει.

Ἔρχεται ἓνας ὑπηρέτης.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Κύριε, τώρα φέραν αὐτὸ τὸ γράμμα βιαστικὸ γιὰ τὸν κ. Δρακόπουλο...

ΘΕΙΟΣ. κυττάζοντας τὴν ὑπογραφή. Τὸ γράψιμο τοῦ προέδρου!

ΣΥΖΥΓΟΣ. κυττάζει μὲ ἀγωνία. Τοῦ προέδρου! στὸν ὑπηρέτη. Ἐκεῖ πέρα αὐτὸς ὁ ἀψηλός! φεύγει ὁ ὑπηρέτης.

ΘΕΙΟΣ. Χαθήκαμε!

ΣΥΖΥΓΟΣ. Ὁ πρόεδρος τοῦ γράφει! Τί νὰ τὸν θέλει;

ΘΕΙΟΣ. Χαθήκαμε! Μὰ δὲν ἐννοεῖς; στὴ θέση σου τότε καλεῖ ὁ Πρόεδρος! οἱ ὥρες περνοῦν καὶ δὲ μποροῦνε πιά νὰ περιμένουν.

ΣΥΖΥΓΟΣ. Σώπα! Μὴν τὰ λές!

ΘΕΙΟΣ. Ἄ! τὴν ὄχεντρα! Κύτταξέ τον πῶς λυγίεται κ' ἔρχεται! ὅλος γελᾷ! ἔρχεται στὸ σαλόνι ὁ Δρακόπουλος λιπόσαρκος, κίτρινος.

ΔΡΑΚΟΠ. μὲ θρίαμβο. Ἀγαπημένε μου φίλε... θὰ μὲ συγχωρήσετε μιὰ στιγμή... Ἔρχομαι ἀμέσως! Εἶναι ἀνάγκη... Ἀπόλυτη ἀνάγκη. Φεύγει κ' ὕστερα γυρίζει θριαμβευτικά. Ξέρετε ὁ κ. πρόεδρος μὲ καλεῖ!..

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἡ γυναῖκα τοῦ Δρακόπουλου ἡ Μαίρη καταφτάνει χαρούμενη.

ΜΑΙΡΗ. Ὁ κ. Πρόεδρος τὸν καλεῖ! ὁ κ. Πρόεδρος, περιποιεῖται τὸ Δρακόπουλο, τοῦ διορθώνει τὸ παλτό, τὸν χαδεύει. Σκεπάσου καλά, μὴ μου κρυώσεις!

Φεύγει ὁ Δρακόπουλος· στὸ κατώφλι στέκεται ὅλος δηλητήριο καὶ λέει.

ΔΡΑΚΟΠ. Ὁρεβουάρ φίλε μου, ὠρεβουάρ...

Φεύγει πολλοὶ τότε συνοδεύουν. Ὁ Φωκᾶς πέφτει ἀπελπισμένος στὴν πολυθρόνα.

ΣΥΖΥΓΟΣ. Ὁχι! δὲ μπορῶ πιά! Δὲ μπορῶ! ὁ θεὸς σκύβει ἀπὸ πάνω καὶ τὸν ἡσυχάζει.

Λαχανιασμένη κατὰχλωμη γυρίζει στὸ σαλόνι ἡ Ρίτα, ὅπου μένουν ἀκόμα ὁ σύζυγος κι ὁ θεὸς. Ὅλοι τρομερὰ ἀνήσυχoi ἀνατεντώνονται σὲ φοριχτὴ προσδοκία.

ΡΙΤΑ. Τοῦ τῷπα !

ΣΥΖΥΓΟΣ. Λοιπόν ! τί εἶπε ; Λέγε !

ΘΕΙΟΣ. ἔντρομος. Δὲ δέχεται ;

ΡΙΤΑ. Δέχεται.

ΘΕΙΟΣ. χαρούμενος. Λοιπόν ;

ΡΙΤΑ. Δέχεται μὰ μὲ μιὰ συμφωνία.. Ἀκούσετε... Εἶναι ἀστεῖο... μὰ δὲ μπορῶ, θὰ σπάσω ἀπὸ τὰ γέλοια, τρομαχτικό τὸ γέλοιο της. Ἀκούσετε... Δέχεται, ἂν ἐγὼ θελήσω νὰ γενῶ... μαι-
τρέσα του ! Χαχαχά ! μὰ δὲν εἶναι ἀστεῖο ; γιατί δὲ γελάτε ; Καὶ
θέλει λέει ἀπόψε ! ἀπόψε !

ΣΥΖΥΓΟΣ. Σώπα ! Σώπα ! Ἄ ! θέλει νὰ ὀρμήσει πρὸς τὸ νονό.

ΘΕΙΟΣ. τὸν συγκρατεῖ. Ἠσύχασε... ἡσύχασε... Μὴν κάνεις
σκάνταλο... μᾶς βλέπουν... στὸ βάθος, στὴ σάλα, βάλς, μουσική, γέλοια.

ΣΥΖΥΓΟΣ. Τὸν ἄτιμο !

ΘΕΙΟΣ. Καὶ τώρα ;

ΣΥΖΥΓΟΣ. ἔξω φρενῶν. Τί τώρα ; Ἄ ! τολμᾶς ! Ποτέ ! ὡς
τώρα ἔδινα τῇ ζωῇ μου, τὸ νοῦ μου, τὴ χαρά, τὸ αἷμα μου γιὰ
νὰ νικήσω ! Τώρα καὶ τὴν τιμὴ μου ! καὶ τὴν τιμὴ μου μοῦ ζη-
τοῦνε ! Ποτέ ! Ἄ ! ὄχι ! Καλήτερα σπασμένος στὴν ἄκρα τοῦ δρό-
μου νὰ ριχτῶ καὶ τίμιος, παρὰ ντροπιασμένος καὶ νικητῆς !

ΡΙΤΑ. Περιμένει. Τὸν βλέπετε ; Ἐκεῖ στέκεται ἡσυχος καὶ
περιμένει.

ΣΥΖΥΓΟΣ. Ἄ ! τὸν ἄτιμο ! καὶ μοῦκανε τόσο καιρὸ τὸν προ-
στάτη καὶ τὸ φίλο !

ΡΙΤΑ. Χαχά ! τὸ φίλο ! Δίνε μου νὰ σοῦ δίνω ! ἀκοῦς Στέ-
φανε ; Δίνε μου νὰ σοῦ δίνω ! Ἔτσι μοῦπε νὰ σοῦ πῶ !

ΘΕΙΟΣ. Σώπα ! σκέψου ! Μὴν παραφέρεσαι ! βέβαια ἔχεις δί-
κη... Μὰ πάλι σκέψου ! οἱ ὥρες περνοῦνε...

ΣΥΖΥΓΟΣ. μὲ λύσσα. Σώπα ! Δὲ ντρέπεσαι σύ !

ΡΙΤΑ. μὲ τρομαχτικὴ ἡρεμία. Ἀφηνε τὸ θεῖο... ἄφηνέ τονε...
ἐγὼ περιμένω... Συζητήσετε ὅ,τι ἀποφασίσετε, ἐγὼ τοῦ τὸ λέω.
Ἐγὼ τί εἶμαι ; Ἐνα ἐμπόρευμα λοιπόν ;

ΣΥΖΥΓΟΣ. Σώπα Ρίτα ! Ἄ ὄχι ! ποτέ ! !

ΡΙΤΑ. μὲ ξέσπασμα χαρᾶς. Ἄ ! ἐπιτέλους ! Δὲ θές ! Πές πῶς
δὲ θές ! !

ΘΕΙΟΣ. Εὐγενικὸς ὁ θυμὸς σοῦ Στέφανε, μὰ γιὰ σκέψου τι
χάνεις ! Ἐτσι εἶναι ἡ ζωή. Ἡ θὰ σκοτώσεις ἢ θὰ σκοτωθεῖς !
Ἡ δυνατὸς θᾶσαι κι ὅπλα σου θὰ τὰ μεταχειρίζεσαι ὅλα γιὰ νὰ
φτάσεις τὸ σκοπὸ σου, ἢ ἀδύνατος καὶ θὰ σκύφεις σκλάβος καὶ
περίγelo τοῦ κόσμου. Διᾶλεξε. Σκέψου ! Ὑπουργός ! τί δόξα ! τί

θρίαμβος! ἔννοεῖς; Τὸ ὄνειρό ὅλης σου τῆς ζωῆς. Νὰ ἔτσι ἀπλώ-
νεις τὸ χέρι σου καὶ τὸ ἀδράχνεις... ἔτσι... καὶ τώρα; σιγή ἀπότο-
μη. Θάρθει ἓνας Δρακόπουλος καὶ θὰ σὲ πατήσῃ καὶ θ' ἀνεβεῖ!

ΣΥΖΥΓΟΣ. Σώπα! πέφτει στὸ ντιβάνι καὶ σκεπάζει ἀπελπισμένος τὸ
πρόσωπο. Σώπα! ἂ θεέ μου! θεέ μου!

ΡΙΤΑ. Ἐγὼ περιμένω.

ΘΕΙΟΣ. θέλει νὰ σκύβῃ καὶ νὰ μιλήσῃ τοῦ συζύγου. Καὶ ἓνα ἄλλο.

ΣΥΖΥΓΟΣ. πετιέται ἔξω φρενῶν καὶ τοῦ σφίγγει τὸ μπράτσο καὶ
τὸν σπρώχνει. Φύγε! νὰ μὴ σὲ βλέπω! νὰ μὴ σ' ἀκούω! Με-
σίτη! μαστροπὲ! φύγε! τὸν διώχνει. Πέφτει πάλι στὸ ντιβάνι ἐξαν-
τλημένος. Ἄ! Ρίτα μου! Ρίτα μου! θέλει νὰ τὴν ἀγγίξῃ μὰ ἡ Ρίτα
φεύγει μὲ ἀγωνία.

Σιγή. Ἀκούγεται στὴ σάλα ὁ χορὸς καὶ ἡ μουσική.

Χαρούμενος ἐπιστρέφει ὁ Δρακόπουλος. Τρέχει καὶ βρῖσκει τὸ σύζυγο.
Τοὺς ἀφήνουν μόνους. Τρεμουλιάζει ἡ ἔρρινη φωνὴ τοῦ Δρακόπουλου ἀπὸ
τὴν πολλὴ χαρά.

ΔΡΑΚΟΠ. Ὁ κ. Πρόεδρος μοῦ ἀνάθεσε νὰ σᾶς πῶ... Μὲ
μεγάλῃ μου λύπη... Δὲ φαντάζεστε πόσο μοῦ κοστίζει κ. Φωκᾶ...

ΣΥΖΥΓΟΣ. Μιλήστε. Πέστε γρήγορα ὅτι ἔχετε νὰ πεῖτε...

ΔΡΑΚΟΠ. Δὲν ξέρω πῶς νὰ τὸ πῶ... Θὰ σᾶς στενοχωρήσω...
Θάρρος!...

ΣΥΖΥΓΟΣ. τὸν ἀδράχνει ἀπὸ τὸ χέρι. Μιλήστε λοιπόν!

ΔΡΑΚΟΠ. Ἐννοῶ τὴν ἀγωνία σας... Εἶναι σκληρὸ νὰ τὴν
παραινῶ... Εἶναι σκληρό... Λοιπὸν μὲ δυὸ λόγια: Ὁ κ. Πρόε-
δρος φοβήθηκε τὸ σκάνταλο: σιγὰ καὶ μὲ κακία. Ξέρετε, τὸ σκάν-
ταλο... Μοῦ τὰ εἶπε ὅλα... Καὶ δὲ μπορεῖ νὰ σᾶς προσλάβει. Ἀδύ-
νατον. Περιμένε ὥς τώρα νὰ βρεθοῦνε τὰ λεφτὰ καὶ νὰ σκεπαστεῖ
τὸ ἔλλειμμα... Μὰ τώρα πιά...

ΣΥΖΥΓΟΣ. Ἄ! δὲ μπορεῖ νὰ μὲ προσλάβει! Φοβᾶται τὸ
σκάνταλο! Καὶ μ' ἀφήνει! Μὰ ἐγὼ εἶμαι πού ἔρριξα τὴν Κυβέρ-
νηση. Ἐγὼ! Καὶ τώρα;

ΔΡΑΚΟΠ. Ἐννοῶ τὴν ἀγανάχτησή σας... Μὰ σκεφτεῖτε... ὅλος
ὁ τύπος θὰ ἐξεγερθεῖ... ὕστερα ἀπὸ τέτοια κατάχρηση ὑπουργός!
Ἐλᾶτε, μὴν τὸ παίρνετε κατάκαρδα... θάρρος φίλε μου... ἓνα
ταξιδάκι... Μήτε ὁ πρῶτος εἶστε μήτε ὁ ὕστερος. Ἐνα ταξιδάκι...
Θὰ δεῖτε... Θὰ σᾶς κάμει καλὸ... Τόσα χρόνια τώρα πού ἐργά-
ζεστε! Νὰ ξεκουραστεῖτε πιά!

Χορὸς, μουσική στὴ σάλα.

ΣΥΖΥΓΟΣ. Καὶ ποιὸς στὴ θέση μου;

ΔΡΑΚΟΠ. Νομίσανε καλὸ, ἀπὸ ἐπιείκεια βέβαια... πῶς ἐγώ...

ΣΥΖΥΓΟΣ. μὲ βαθύτατη περιφρόνηση. Ἐσύ ! χαχαχά ! ἔσύ !

ΔΡΑΚΟΠ. πειραγμένος. Παρακαλῶ. Δὲ σᾶς ἐπιτρέπω νὰ γελαῖτε. Ἡ δυστυχία σᾶς παραφέρει καὶ σᾶς συγχωρῶ. Δυστυχισμένε. Ὅλη σας ἡ ζωὴ πάει χαμένη ! Σᾶς ἐννοῶ ! ἓνα ταξιδάκι... ἓνα ταξιδάκι...

ΣΥΖΥΓΟΣ. ἔξω φρενῶν. Ἄ ! πηγαίνετε λοιπὸν νὰ τοῦ πεῖτε, πὼς ἔχω τὰ λεφτὰ στὴν τσέπη μου καὶ θὰ πλερώσω ! Τὶς 50,000 ἐδῶ, στὴν τσέπη μου ! Ναί, ναί. Μὴ χαμογελᾷς ! Ἄ ! θαρρεῖς πὼς ἔτσι εὔκολα μὲ ρίχνουν ἐμένα στὸ δρόμο, σὰν ψόφιο σκυλί. Πηγαίνετε νὰ τοῦ πεῖτε, θὰ πλερώσω !

ΔΡΑΚΟΠ. Θάρρος, θάρρος. Παραφέρεστε... Θὰ πλερώσετε ; Χαχαχά ! Καὶ πῶς ; πῶς ; Ἄ ! τὸν καημένο τὸ φίλο μου ! τὸν καημένο τὸ φίλο μου ! τοῦ χτυπᾷ προστατευτικὰ τὸν ὄμο. Ἐρχεται ἀνυπόμονα ἡ Μαίρη.

ΜΑΙΡΗ. Λοιπὸν ;

ΔΡΑΚΟΠ. γελαστὸς τρέχει καὶ τὴν παίρνει ἀπὸ τὸ μπράτσο. Ὅλα πάνε καλὰ ἀγάπη μου ! γελαστοὶ φεύγουν στὴ θάλα. Τοὺς κυκλώνουν.

Ὁ σύζυγος πέφτει ἐξαντλημένος. Σιγὰ σιγὰ ἔρχεται ὁ θεῖος.

ΘΕΙΟΣ. ἀνάβει τὴ φλόγα τοῦ συζύγου. Ἄ ! τὴν ὀχεντρα, Κύτταξε ! κύτταξε ! Θριαμβεῦε ! ὅλοι τὸν περικυκλώνουν καὶ τονε συγχαίρουνται. Ἄ ! καὶ σὺ ριγμένος στὴν ἄκρα τοῦ δρόμου, περιφρονημένος κι ἀδύνατος !

ΣΥΖΥΓΟΣ. ἱκετευτικά. Σώπα !

ΘΕΙΟΣ. Νὰ σωπάσω ; Ὁχι, δὲν κρατιέμαι ! Ὁχι ! Ἀκουσε... Θὰ πάω νὰ τῆς τὸ πῶ !

ΣΥΖΥΓΟΣ. Σώπα ! Εἶναι φριχτό ! εἶναι φριχτό !

ΘΕΙΟΣ. Ὅλη σου ἡ ζωὴ χαμένη ! εἴκοσι χρόνων ἀγῶνες καὶ τώρα... Ὁχι ! ὄχι ! Καὶ νὰ συλλογᾷσαι πὼς ἓνας Δρακόπουλος... Κύτταξέ τον ! Πηγαινοέρχεται νικητὴς μέσα στὸ σπίτι σου καὶ δέχεται συγχαρητήρια... Ἄ ! ὄχι ! Δὲν κρατιέμαι ! Καὶ νὰ συλλογοῦμαι πὼς μ' ἓνα λόγο σωζόμαστε... Μ' ἓνα λόγο... Ἐννοεῖς ;

ΣΥΖΥΓΟΣ. Εἶναι φριχτό ! εἶναι φριχτό !

ΘΕΙΟΣ. Ναί, ναί τὸ ξέρω... Μὰ εἶναι ἀνάγκη. Αὖριο θάρθουν, σκέψου ! δικαστικοὶ κλητῆρες νὰ σοῦ σφραγίσουν ὅλα αὐτὰ τὰ πράματα. Κι ὅλος ὁ τύπος θὰ βουᾷ καὶ θὰ κυλιέται τ' ὄνομά σου στὶς λάσπες. Περίγelo ὅλου τοῦ κόσμου θὰ γενεῖς. Σκέψου ! Βλέπεις ἄλλη σωτηρία δὲν ὑπάρχει ! Θὰ τῆς τὸ πῶ... Κάνει νὰ φύγει.

ΣΥΖΥΓΟΣ. τὸν συγκρατεῖ μὲ λυγμούς. Μή ! μή !

ΘΕΙΟΣ. Ἀφηνέ με ! πάω... φεύγει.

ΣΥΖΥΓΟΣ. ὦω ! Μιά ἀγωνία σά διαρκῆς λυγμός τοῦ τραντάζει τὸ σῶμα. Σκεπασμένο ἔχει τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του καὶ σκύβει. Ὁ θεῖος τρεχάτοςβρίσκει τὴ Ρίτα, τῆς μιλεῖ, πάνε πρὸς τὸ σαλόνι. Ὡς νὰ τὴ δεῖ ὁ σύζυγος νᾶρχεται, τρέχει ἐντρομος στὸ γραφεῖο του καὶ κλεῖ τὴν πόρτα. Στὴ σάλα χορὸς καὶ μουσική.

ΡΙΤΑ. μὲ μιὰ ἄγρια χαρὰ σφίγγει τὸ μπράτσο τοῦ θεῖου. Σοῦ τῶπε ὁ ἴδιος ; Ὁ ἴδιος ; Ἐστεῖλε κιόλας στοῦ Προέδρου νὰ τοῦ πεῖ πὼς βρεθῆκανε οἱ 50,000 ! Ἀλήθεια ; ἀλήθεια ;

ΘΕΙΟΣ. Μὰ ἡσύχασε...ναί, ναί...Κάθισε... Βλέπεις ἄλλη σωτηρία...ἄλλη σωτηρία...

ΡΙΤΑ. Ὡστε δέχεται ; δέχεται ; ξάφνου. Ἄ ! αὐτὸ κ' ἐγὼ περιμένα !

ΘΕΙΟΣ. ξαφνίζεται. Αὐτὸ περίμενες ;

ΡΙΤΑ. Ναί, ναί, τί μὲ κυττάζεις ἔτσι ; θὰ δεῖς, τώρα θὰ ξαπολύσω τὸ θαῦμα...

ΘΕΙΟΣ. Τὸ θαῦμα ; ποῖό θαῦμα ; Μὰ εἶσαι τρελλή !

ΡΙΤΑ. Ναί, ναί...Ὅλοι ἐσεῖς εἶστε φρόνιμοι καὶ γνωστικοί... Μόνο ἐγώ...Ὡστε δέχεται ; Θέλω νὰ μοῦ τὸ πεῖ ὁ ἴδιος !

ΘΕΙΟΣ. Λυπήσου τον ! Δὲν τὸν λυπᾶσαι ;

ΡΙΤΑ. Ὅχι ! ὅχι ! ποιὸς μὲ λυπᾶται ἐμένα ! Θέλω νὰ μοῦ τὸ πεῖ ὁ ἴδιος, θέλω ἀπὸ τὰ ἴδια του τὰ χεῖλια νὰ τὸ ἀκούσω !

ΘΕΙΟΣ. Δὲν τὸ πιστεύεις ;

ΡΙΤΑ. Ὅχι ! ὅχι ! Δὲν τὸ πιστεύω ! Πήγαινε ! νᾶρθεῖ ὁ ἴδιος ! τονε στρώχει, ὁ ἴδιος ! θέλω νᾶρθεῖ ὁ ἴδιος ! Πήγαινε ! Φεύγει ὁ θεῖος. Σιγὴ φριχτὴ στὸ σαλόνι. Ὁρθία ἡ Ρίτα περιμένει. Στὴ σάλα χορὸς καὶ γέλοια... Προβαίνει ὁ Φιόρος.

ΦΙΟΡΟΣ. Ρίτα ! τί τρέχει ; Γιατί εἶσαι ἔτσι χλωμή ;

ΡΙΤΑ. Πήγαινε ! πήγαινε ! ἔπειτα σοῦ λέω...ἔπειτα...ἔπειτα...μιλεῖ γρήγορα, γρήγορα. Σὰν ἐτοιμοθάνατη εἶναι.

ΦΙΟΡΟΣ. Κλαῖς ;

ΡΙΤΑ. Ὅχι ! ὅχι ! Δὲν κλαίω ! Πήγαινε ἔρχονται, φεύγει ὁ Φιόρος.

Ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ γραφείου. Κατάχλωμος ὁ σύζυγος μὲ τὸ θεῖο.

ΡΙΤΑ. Ἐνα τρομερὸ πρᾶμα μοῦ λέει ὁ θεῖος...ἕνα τρομερό... Ἄκουσε !

ΣΥΖΥΓΟΣ. ἀνατριχιάζει. Σώπα !

ΡΙΤΑ. Εἶναι ἀλήθεια ;

ΣΥΖΥΓΟΣ. Εἶναι ἀνάγκη !!

ΡΙΤΑ. Ἄ ! μὴ κραυγὴ δὲν ξέρεις θριάμβος εἶναι ἡ χαμός.

ΣΥΖΥΓΟΣ. Μὴ μὲ κυττάξεις ἔτσι ! Λυπήσου με !

Θέλει ἴσως νὰ τῆς πιάσει τὸ χέρι καὶ νὰ τὴν παρακαλέσει. Ἡ Ρίτα μὲ ἀηδία ρίχνει πίσω τὸ κορμί της καὶ μπροστὰ τὰ χέρια φωνάζοντας.

ΡΙΤΑ. Μὴ ! μὴ ! μὴ μ' ἀγγίζεις ! Πήγαινε !

Μὲ σκυφτὸ τὸ κεφάλι ὁ σύζυγος κρύβεται στὸ γραφεῖο του.

ΡΙΤΑ. Ἄ ! αὐτὸ κ' ἐγὼ περιμένα ! ἄφηνέ με μόνη ! θεῖε ἄφηνέ με μόνη ! Μὴ ! λίγο - λίγο νὰ μ' ἀγγίσεις, θὰ πεθάνω ! Ἄφηνέ με ! ἄφηνέ με ! φεύγει ὁ θεῖος. ὦ ! ἐπιτέλους ! ἔχω ἐπιτέλους τὸ δικαίωμα νὰ σωθῶ !

Ἐρχεται ἀνήσυχος ὁ Φιόρος, πού ἀπὸ τὴ σάλα παρακολουθεῖ τὴ Ρίτα.

ΡΙΤΑ. ἀπὸ τὰ σπλάγχνα της μέσα ρίχνει κραυγὴ χαρᾶς. Ἐλα ! ἔλα ! συγκατατίεται. Σιγότερα : ἔλα πιὸ κοντά μου... Κάθισε... Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀκούσει κανεὶς... Πιὸ κοντά... Σῶσε με... Δόσε μου τὸ χέρι σου νὰ μὴν πεθάνω !

ΦΙΟΡΟΣ. Μὰ τὶ τρέχει ἀγάπη μου... Μὴν τρέμεις ἔτσι... Φοβοῦμαι...

ΡΙΤΑ. χαμηλώνει τὴ φωνή της. Ἄκουσε... ἐδῶ εἶναι λησταρχεῖο... Δὲν εἶναι σπῆτι. Ναί, ναί... μὴ μὲ διακόφτεις ! Βλέπεις εἶμαι ἡρεμῇ... Μαζί σου κανένα δὲ φοβοῦμαι... μαζί σου εἶμαι παντοδύναμη...

ΦΙΟΡΟΣ. Ἀγάπη μου, πόσο ξεστὸ εἶναι τὸ κορμί σου... Ἀγάπη μου...

ΡΙΤΑ. Ἄκουσε... Αὐτὸ πού θὰ σοῦ πῶ, τὸ σκέφτηκα πολὺ... πολὺ... Δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν πυρετὸ τῆς ἀγάπης... Ὅχι ! Πάλεψα... θέλησα πότε ἀπὸ τὸν ἕνα νὰ πιασθῶ, πότε ἀπὸ τὸν ἄλλο... Πρῶτα ἀπὸ τὸ νονὸ, ὕστερα ἀπὸ τὸ θεῖο, ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄντρα... εἶδες κανένα, ὅταν κατρακυλᾷ, πῶς πιάνεται ἀπὸ τὰ δεντρουλάκια πού φυτρώνουν στοὺς γκρεμούς ; Κι ὅλα ξεριζωθῆκαν κι ἀπομείνανε στὰ χέρια μου... Δὲν ἐννοεῖς ἐσύ... δὲν ἐννοεῖς...

ΦΙΟΡΟΣ. Ἀγάπη μου μὲ τρομάζεις... Μὰ ἡσύχασε... Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ κοντά σου πού σ' ἀγαπῶ ; Τί ἔχεις ; τί σοῦ κάμανε ; Σὰ νὰ παραμιλεῖς...

ΡΙΤΑ. Ὅχι, δὲν παραμιλῶ... ὅχι δὲν εἶμαι τρελλή. Δὲν ξέρεις ἐσὺ πόσον ὠρίμασε ἡ ζωή μου ἀπὸ χτὲς ὡς σήμερα... Ὡς χτὲς εἶμουνα παιδί... Τίποτα δὲν καταλάβαινα ἀπ' ὅ,τι γινότανε γύρω μου... Ξάφνου ! ὦ ! τί εἶδα ! τί ἄκουσα ! πόσο γνώρισα τοὺς ἀνθρώπους, τὴν προστυχιά ! τὴ φρίκη ! Ἀπὸ χτὲς ὡς σήμερα ! θέλει νὰ τὴ διακόψει. Δὲν ξέρεις ἐσύ... δὲν ξέρεις. Ὅλοι μὲ σπρώχνουνε... ὅλο καὶ στενέβει ὁ κύκλος γύρω μου... Νά ! τώρα, τώρα ἀκριβῶς, εἶδες πῶς μὲ εἶχαν στριμώξει ἐδῶ στὴ στερνὴ γωνιά, ὁ ἄντρας μου

κι ὁ θεὸς μου γιὰ νὰ παραδοθῶ ; ὅλοι σίγουρο τῶχανε πὼς θὰ παραδοθῶ... ἀλλάζει τόνο. Μὰ ἐγὼ κρατῶ τὸ θαῦμα ! κυττάζει τὰ χέρια της.

ΦΙΟΡΟΣ. Τὸ θαῦμα ; !

ΡΙΤΑ. Ναί, ναί... Τὸ θαῦμα ἀγάπη μου... Μέσα στὰ χέρια κρατῶ τὸ κλειδί πὺν θ' ἀνοίξει τὴ μυστικὴ πόρτα τῆς εὐτυχίας καὶ θὰ μποῦμε μέσα...

ΦΙΟΡΟΣ. Ἀγάπη μου... ἐπιτέλους ! Δὲ βαστοῦσα πιά ! ἔννοιω-
θα τὰ χεῖλια σου πὺν ποτέ μου δὲν τᾶγγισα καὶ δὲν τὰ χάρηκα
ποτέ μου, τᾶννοιωθα ἀπάνω στὸ στόμα μου ὅλη νύχτα... Καὶ δὲ
βαστοῦσα πιά... ναί, ναί, ἀγάπη μου... Στὰ χέρια μας μέσα κρα-
τοῦμε τὴν εὐτυχία... Γιατί ν' ἀφήνομε τὴ νιότη μας νὰ χάνεται
ἔτσι ; γιατί ; τῆς φιλεῖ τὰ χέρια.

ΡΙΤΑ. ὦω ! κλεῖ τὰ μάτια της σὰ λιγωμένη ἀπὸ τὴν εὐτυχία.

ΦΙΟΡΟΣ. Ἀγάπη μου, πόσο ἀγαπῶ τὰ χέρια σου, τὰ χλωμά
σου τὰ χέρια, πὺν κρατοῦνε τὸ θαῦμα καὶ φεγγοβολοῦνε...

ΡΙΤΑ. Κλεῖσε τὰ μάτια σου... κλεῖσε τὰ μάτια σου... Ποιὰ
ἔναι ἡ μεγαλειτέρα εὐτυχία πὺν μπορεῖς νὰ φαντασθεῖς ; αὐτὴ τὴν
εὐτυχία ἀπόψε σοῦ φέρνω... Νὰ τὸ μυστικὸ μου !

ΦΙΟΡΟΣ. θριαμβευτικά. Ἀπόψε ! ἀπόψε !

ΡΙΤΑ. Ναί, ναί ἀπόψε ! ἕνα ἀμάξι θὰ βροῦμε κάτω, καὶ στὸ
τέλος τοῦ χοροῦ, ὅταν θὰ φεύγουν ὅλοι... Κανένας δὲ θὰ μᾶς
δεῖ... Ἀγάπη μου, μακρὰ τους, μακρὰ τους νὰ φύγουμε ! Νὰ
ζήσουμε εὐτυχισμένοι οἱ δύο μας, οἱ δύο μας, συλλογίσου ! Θεέ μου,
θεέ μου ! πνίγομαι ἀπὸ τὴ χαρά. Νᾶμαστε νέοι καὶ ν' ἀγαπιό-
μαστε !

ΦΙΟΡΟΣ. τρομαγμένος. Νὰ φύγουμε !

ΡΙΤΑ. Ναί, ναί ἀγάπη μου νὰ φύγουμε ἀπὸ μιὰ τέτοια κοινω-
νία... Σῶσε με ! ἐσὺ μόνο μπορεῖς νὰ μὲ σώσεις ! νοιώθω μέσα
μου κάτι καλὸ, τίμιο, ἀγνό. Καὶ νοιώθω ἀκόμα πὼς ὅ,τι καλὸ καὶ
ἅγιο ἔχω μέσα μου θὰ λερωθεῖ καὶ θὰ κουρελιαστεῖ ἂν μείνω
ἀκόμα λίγο καιρὸ μαζί τους... Τώρα προπάντων πὺν ξέρω, πὺν
βλέπω τί θένε καὶ τί ζητοῦν ἀπὸ μένα... Σῶσε με... Δόσε μου
τὸ χέρι σου ! Μαζί σου δὲ φοβοῦμαι κανένα ! ἔλα ! νὰ φύγουμε !
νὰ φύγω, νὰ ἡσυχάσω !

ΦΙΟΡΟΣ. Νὰ φύγουμε ! μὰ σκέψου καλῆτερα... Ρίτα μου...
σκέψου. Ποιὰ ἡ ἀνάγκη νὰ φύγουμε... Δὲ συλλογᾶσαι τὸ σκάνταλο ;
τί θὰ πεῖ ὁ κόσμος. Ποιὰ ἡ ἀνάγκη νὰ γίνουμε ἔτσι εὐτυχισμένοι...
ἐνῶ κρυφά... Πῶς γλυκεῖα ἔναι ἡ εὐτυχία ὅταν εἶναι κρυφὴ... ναί,
ναὶ μὴν κάνεις ἔτσι... Σκέψου ! Κανένας δὲ θὰ τὸ μάθει...

ΡΙΤΑ. ἀνατινάζεται σὰν πληγωμένο θεριό. ὦωω ! πάψη. Τί εἶπες ; τί εἶπες ; σὰν τρελλή. Πές το πάλι ! ὄχι ! ὄχι ! θάμαι τρελλή τί εἶπες ;

ΠΟΛΛΟΙ. μπαίνουν μασκὲ μέσα στὸ σαλόνι. Ἔλα ! ἔλα Ρίτα !

ΠΟΠΗ. Ἔλα λοιπόν ! τώρα θὰ τραγουδήσω ! ἔλα !

ΡΙΤΑ. Τώρα, μιὰ στιγμή... Κάτι ἄστεϊο μοῦ διηγᾶται ὁ κ. Φιόρος... Μιὰ στιγμή, Πόπη μου, κ' ἔρχομαι...

Φεύγουν. Θόρυβος στὴ σάλα ταχτοποιούμενων καρεκλῶν. Οἱ κυρίες ἔχουν καθίσει, οἱ κύριοι ὄρθιοι, κυττάζουν πρὸς τὸ πάλκο τῆς σάλας.

ΡΙΤΑ. ὑπόκοφα, ἀγάπη μου ὄχι ! Δὲν εἶπες τίποτα ! ἔλα νὰ φύγομε. Ἔλα ! Σὲ μιὰ γωνίτσα θὰ κάθομαι ἡσυχα, ἡσυχα... Νὰ λίγο λίγο τόπο θὰ πιάνω... Θὰ γενῶ μικρὴ μικρὴ σὰν κούκλα... καὶ δὲ θὰ σ' ἐνοχλῶ καθόλου... Κ' ἔπειτα, κύτταξε... εἶμαι ὁμορφη εἶμαι ὁμορφη ἔλα ! στὸ πάλκο ἡ Πόπη τραγουδεῖ κ' ἡ μουσικὴ παίζει. Κύτταξε... τὰ μπράτσα μου, τὰ χέρια μου, τὸ κορμί μου, ὅλα μου εἶναι ὥραϊα καὶ σ' ἀγαποῦνε... Πάρε με ! Ἡ ζωὴ νὰί τόσο μικρὴ κι ὁ θάνατος τόσο μεγάλος. Ἀγάπη μου σωπαίνεις ; Πάρε με ! ὅλα τὰ ὑπόφερα ἐδῶ μέσα γιατί εἴσουνε σύ ! Τοὺς κύτταξα ἀγνή καὶ δυνατὴ καὶ χαμογελοῦσα... Στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ, ἔβλεπα μὲ περίμενε ἡ πόρτα τῆς εὐτυχίας. Γιατὶ ὅσο περισσότερο μὲ στριμώνανε, τόσο περισσότερο μὲ σπρώχνανε σὲ Σένα... Τόσο περισσότερο μοῦ δίνανε τὸ δικαίωμα νὰ φύγω μαζύ σου καὶ νὰ σωθῶ... Καὶ τώρα ; Θεέ μου ! Δὲ μιλεῖς ; Γιατὶ δὲ μιλεῖς ; Ἄν μοῦ λείψεις ἐσύ, μοῦ λείπει κάθε ἀγνὸ καὶ τίμιο ποῦ ἔχω μέσα στὸ αἷμα μου... Θεέ μου ! Σὺ εἴσουνε τὸ θαῦμα ποῦ θὰ μ' ἔσωζε... Ἐννοεῖς ; σὺ εἴσουνε τὸ θαῦμα... κλαίει.

ΦΙΟΡΟΣ. Κάνεις σὰν παιδὶ καημένη Ρίτα... Κάνεις σὰν παιδί... Γιατὶ νὰ μὴν εἶσαιπραχτικὴ ; Νὰ φύγομε ; Καὶ πῶς θὰ ζήσομε ; Δὲ συλλογαῖσαι πῶς εὐτὺς θὰ μ' ἀποκληρώσει ὁ θεὸς μου ; καὶ τότε ; τότε ; Ρίτα μου, ἀγάπη μου, γιατί νὰ μὴν εἶσαιπραχτικὴ ;

ΡΙΤΑ. Πραχτικὴ ; νὰ γίνωπραχτικὴ ; χαχαχά ! πάψη. Ναί, ναί ἔχεις δίκηνπραχτικὴ ! χαχαχά !

ΦΙΟΡΟΣ. Ναί, ναί θὰ δεῖς θάνα ὥραϊα ἔτσι κρυφὰ κρυφὰ... θέλει νὰ τὴν πλησιάσει ἡ Ρίτα ἀνατινάζεται.

ΡΙΤΑ. Μὴ μ' ἀγγίξεις ἄ ! κ' ἐσύ ! κ' ἐσύ ! ἄ, ἔτσι λοιπόν ; τὸ θαῦμα ! χαχαχά ! Νὰ φύγεις ! !

ΦΙΟΡΟΣ. ὀπισθοχωρεῖ. Ρίτα ! φοβοῦμαι ! τί συλλογαῖσαι ; πῶς γελᾷς ἔτσι ! Κάτι φριχτὸ ἔχεις στὸ νοῦ σου ! Φοβοῦμαι !

ΡΙΤΑ. γελᾷ. Φοβάσαι μὴ σκοτωθῶ ; Νὰ σκοτωθῶ ; χαχαχά !

ἐγινε ἡ μύδα. Τώρα πιά δὲ σκοτώνονται. Νὰ σκοτωθῶ ;
χαχαχά ! τὸν διώχει.

Μέσα στὴ σάλα σ' ὅλο τὸ τέλος τῆς προηγούμενης σκηνῆς, τραγουδοῦσε ἡ Πόπη. Τὰ τελευταῖα λόγια τῆς Ρίτας, σκεπάζονται μὲ τὰ χειροκροτήματα τῶν προσκαλεσμένων. Κ' ἡ Ρίτα πού τ' ἀκούει κι αὐτή, χύνεται στὸν κόσμο σὰν τρελλή—χειροκροτώντας κι αὐτή.

Τὴν ὥρα πού φεύγει ἡ Ρίτα σταματᾷ ἀπότομα γιατί συναντᾷ στὸ κατώφλι τὸ Νονὸ πού γελαστὸς περιμένει.

ΡΙΤΑ. ἀποφασιστικά. Δέχομαι ! μιλεῖ κυνικά κι ἀπότομα σὲ ὑπέρτατη νευρική ἀνάταση ὅλος τῆς ὁ ὄργανισμός.

ΝΟΝΟΣ. Πῶς τὸ λὲς ἔτσι !

ΡΙΤΑ. Πῶς θές νὰ τὸ πῶ ; Παιδιὰ δὲν εἴμαστε... Κύνταξέ με κατὰματα... Ξέρεις γιατί θὰ σοῦ δοθῶ ; ἂν σ' ἀγαπῶ ; Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ σ' ἀγαπῶ ; Τὰ προσχήματα ; ὁ νονὸς μιλεῖ σιγὰ καὶ ὑπόκοφα : Τί... τί... Τὰ προσχήματα ; γιατί ; Πίσω ἀπὸ τὸ δάχτυλό μας δὲν εἶναι γελοῖο νὰ κρυβόμαστε ; 'Η ζωή ; ναί, ναί ἡ Ζωή ! αὐτή 'ναι ἡ Ζωή ! ὅποιος μπορεῖ νὰ βαστάξει γειά του ! ὅποιος δὲ μπορεῖ ἄς τοῦ δίνει !

ΝΟΝΟΣ. σκύφτει καὶ μιλεῖ σιγὰ.....

ΡΙΤΑ. Πῶς ; ἐγώ ; Φοβήθηκες νὰ σκοτωθῶ ἐγώ ; καὶ γιὰ ποιόν νὰ σκοτωθῶ ; Σκοτώνεται κανεὶς σὰν εἶναι εὐτυχισμένος καὶ δὲ θέλει νὰ ξεπέσει, σκοτώνεται κανεὶς, ὅταν ἀγαπᾷ κι ὅταν τὸν ἀγαποῦνε, κι ὅταν ξέρει πὼς θὰ τονε κλάψουνε... Μὰ ἐγώ ! Μ' ἄς τὰφήσουμε τὰ λόγια. Κουβέντες τώρα θ' ἀρχίσουμε ; δείχνει πρὸς τὸ σαλονάκι. Βλέπεις ; περιμένουν... Ἐμπρὸς τὴν πληρωμὴ μου.

ΝΟΝΟΣ. γελᾷ. Προπληρωτέα ;

ΡΙΤΑ. Ναί, ναί... Δὲν εἶναι ἀστεῖο ! Προπληρωτέα ! χαχαχά ! πνίγομαι, θὰ πεθάνω ἀπὸ τὰ γέλοια. Μὰ γρήγορα ! περιμένουν. Δίνε μου νὰ σοῦ δίνω ! Δίνε μου νὰ σοῦ δίνω ! Ὁ νονὸς βγάξει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα τσέκ πού τὸ εἶχεν ἔτοιμο καὶ τῆς τὸ δίνει. Ἡ Ρίτα τὸ κυττάζει μὲ προσοχή !

ΝΟΝΟΣ. Βλέπεις ; τὸ εἶχα ἔτοιμο !

ΡΙΤΑ. Δὲν εἶναι πλαστό ; εἶναι καλὸ ; Ἐγὼ δὲ ξέρω ἀπ' αὐτὰ ξέρεις εἶναι ἡ πρώτη φορὰ... Θὰ τοὺς τὸ δείξω νὰ δοῦν ἂν εἶναι καλὸ... τρέχει στὸ σαλονάκι· στὸ θεῖο πού στέκεται ἀνάμεσα Ρίτας καὶ συζύγου :

ΡΙΤΑ. Καλὸ εἶναι αὐτό ; κάνει πενήντα χιλιάδες φράγκα ; Μὴ μᾶς γελᾷσει...

ΘΕΙΟΣ. Καλὸ εἶναι, καλὸ...

ΡΙΤΑ. Δὲν εἶναι πλαστό ; Σὺ ὡς ταμίας πιά θὰ ξέρεις ἀπ' αὐτὰ τὰ πράματα.

ΘΕΙΟΣ. Μὰ πὼς κανεὶς ἔτσι καημένη Ρίτα. Τί ἔχεις ;

ΡΙΤΑ. με μιὰ φοριχτὴ συγκρατημένη αγωνία : Τίποτα, ἀλλάζει τόνο :
Ἡ ὑπογραφή εἶναι γνησία ;

ΘΕΙΟΣ. Ναί, ναί.

ΡΙΤΑ. τρέχει στὸ νονό. Καλὸ εἶναι. Καλό. Περίμενε ἀγαπητέ μου
νονέ... Βιάζεσαι ; νά, τώρα, τώρα. Θεέ μου ! Μοῦρχεται νὰ φωνά-
ξω ! Μοῦρχεται νὰ σκίσω τὰ στήθια μου ! πονῶ ! Κουμπώνει τὸ
πανωφόρι της, βάζει τὰ γάντια, μιὰν ἐσάρπα ἄσπρη.

ΝΟΝΟΣ. τὴνὲ χαϊδεύει σύγκορμα. Πόσο εἶσαι ὁμορφη Ρίτα μου !
ἔτσι πού τρέμει ὅλο σου τὸ κορμί !

ΡΙΤΑ. Μὴ μὲ κυττάξεις ἔτσι. Μὴ μ' ἀγγίζεις ! Θὰ φωνάξω !
ἀλλάζει τόνο. Βλέπεις νονέ μου, δὲ συνείθισα ἀκόμα. Μὰ θὰ συνη-
θίσω. Θὰ δεῖς ! Αὔριο λιγότερο, μεθαύριο ἀκόμα πιὸ λίγο καὶ
σ' ἓνα δυὸ μῆνες θὰ δεῖς... θάμαι ἥσυχη, τίμια κ' εὐτυχισμένη...
Θὰ περνῶ στὸ δρόμο μὲ τὸ μέτωπο ἀψηλὰ καὶ θάσαι δεξιὰ μου
ἐσὺ καὶ ἀριστερά μου ὁ ἄλλος !! χαχαχά !

ΝΟΝΟΣ. τῆς μιλεῖ σιγά, σκυφτός.....

ΡΙΤΑ. Ἔτσι θέλω ! Σὲ κανένα πιὰ δὲν ἔχω νὰ δώσω λόγῳ
γιὰ τὴ ζωὴ μου... Θὰ γκρεμισθῶ, θὰ γκρεμισθῶ, σὲ ὅλα τὰ βουρκα
τῆς χαρᾶς θὰ χωθῶ... ἴσα μὲ τὰ στήθια, ἴσα μὲ τὸ λαιμό ! Ἔτσι !

Ἔχει πιὰ βάλει τὸ παλτό του ὁ σύζυγος καὶ στέκεται. Ὁ θεὸς τρέχει
στὸ σαλονάκι, ὅπου πιὰ σκοτεινά.

ΘΕΙΟΣ. Ρίτα !

ΡΙΤΑ. Τί τρέχει, θεῖε ;

ΘΕΙΟΣ. πολὲμᾶ νὰ χαμογελάσει. Ξέχασες ; Τώρα πάμε στοῦ
Προέδρου.

ΡΙΤΑ. Ἔ, λοιπόν ; Τί ξέχασες ; Μὴ ντρέπεσαι... Ἔλα, μὴ
ντρέπεσαι... χαχαχά ! Μυγιάγγιχτος εἶσαι θεῖε... Λοιπὸν λέγε...
μὴ ντρέπεσαι !

ΘΕΙΟΣ. Ἐκεῖνο... τό... τό... τσέκ.

ΡΙΤΑ. χαχαχά ! Καὶ ντρέπεσαι νὰ τὸ πεῖς ; Φαντάσου λέει νὰ
τὸ ξεχνούσαμε, ψάχνει στὸ τσαντάκι της, τὸ βρίσκει. Παραμερίζει τὸ
θεῖο πού θέλει νὰ τὸ πάρει καὶ στὸ σύζυγο πού περιμένει.

ΡΙΤΑ. τοῦ ρίχνει κατάμουτρα τὸ τσέκ. Ὅριστε ! ΚΑΙ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ !!

Γελᾷ νευρικά. Γελᾷ ἢ κλαίει ; σκίζεται.

Ὁ σύζυγος σκύφτει νὰ τὸ πάρει μὰ κλονίζεται.

ΠΕΤΡΟΥΛΑ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗ

Τ Ε Λ Ο Σ